

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— "Όποτε δεν υού κρατάς κόκκα; τή ρώτησε με χαράρα ό Βρα νας.

— "Όχι.

— "Ανασηρώθηκε τότε, άρπαξε τή χέρι της και τή γέμισε φιλά.

— "Ω, Φλώριτα μου, άγάπη μου, σ' είχαριστώ... σ' είχαριστώ." Η Φλώρα τράβηξε τή χέρι της και ξαναγύρισε κοντά στον καθρέ φτη της.

— "Άρσέ με μόνη, τού είπτε. Περιμένω τή μητέρα μου. Θα με δής τή βράδν στο θέατρο.

— "Ναι, ναι, άγάπη μου, άποσ θές θού. Φεύγω... Άντιο για τή βράδν. Άντιο!..."

— "Όταν ό ήχος τών βιολιών του στη σάλα έξοινσε, ή Φλώρα κοί νησε τή κεφάλι της μ' άρδια και μουρμούρισε :

— "Τι κτήνος!... Δέν κατάλαβα άκόμα, δέν θα κατάλαβη ποτέ, πώς έγω άγαλιώ τους άντρες πούνα άντρες... Στο διάβολο!..."

Τό ίδιο βράδν ό Βρανάς πέγαρε άπ' τή θέατρο νά δη τή Φλώρα, μιά άναγκάστριε νά φύγη ξεματωμένος. Τή βόηξε νά κιντήρη παθη τικά τή Λόρη, κ' όταν τήν πλησίασε και τήν καλοπείρισε, δέν γί ρισε ούτε ένα βίεμμα νά τού ρίξη.

— "Ό! αυτά κάνανε τή Βρανά ν' άρη νίσση, ν' άποτρελλάθη.

— "Ανά νά περιφρονήση τή Φλώρα, δέν ήξερε πώς νά τήν εύχαριστήση. Τή έ ξαπαρσε ζώσιου τήν ήμέρα και τήν άγόρασε άπ' τή μαγαζιά, δ.π. κ' άν έπιθυμούσε. Πολλές φορές τή έκανε διάφορα δώρα διά τής βίας.

Τή σταματούσε μπρός στις βιτρίνες κ' αϊτόν άκόμη τών παιλαστωλεσιών και τήν παρακινούσε νά μπη μέσα και νά πάρη παιλά κομψοτεχνήματα, εικόνες, δ.π. τής γούσταρε.

Γιά νά τή βγάλη πέρα, είχε δημουρ γήσει χρέψ.

Κι ή Φλώρα δεχότανε τήν δώρα του περιφρονητικά, άσχημά, συζητά, συζητά...

***

— "Ένας μήνας πέρασε...

— "Ό Βρανάς είνε πιά τρελλός, ξετι ναμένος, οικονομικός, άπελαιμένος.

— "Μά κ' ή Φλώρα δέν πάει καλύτερα.

— "Όσο ή μέρες περνούν, τή πάθος της για τή Λόρη μεγαλώνει, γιγαντώνει, ά νάθει και τήν φλογίζει.

— "Η άδιανομία τού νέου τήν τρελλάνει περισσότερο. Όταν βρίζεται στη σσηνη, γι' αϊτόν τραγουδάει, γι' αϊτόν χορεύει. Κι' όταν μπαίνει στα παραιοκίνητα, δέν κινείται κατά χωμαριά τής, όπως άλλοτε. Τρέχει, σίχνει μιά ματιά στον καθρέφτη, λίγη κοίταρα τήν πρόσωπο, λίγο κόκκινο τήν χέλι και νά τήν δόξη και ξαναγίνει πίσω άπ' τή παρακίνητα, τόν κιντάει, τόν κιντάει, λυώνει, χάνεται, πεθαίνει!..."

— "Ό Λώρης στενοχωριέται. Πώς θά τελειώση όλη αϊτή ή ιστορία; Μιά νύχτα, πήρε τή μάτα του τή Βρανά τόν άγριοκιντάξη άπό ένα θεαρείο, στο άποιο καθότανε αλουάνοι.

— "Αϊτό δειξ, άντι νά τόν δυσαρεστήση ή νά τόν φοβίση, τόν εύ χαριστήσε. Ένωσινθε μεγάλη βιαστικότητα νά βλέπη τόν άρσείο αϊ τόν κορτίνα νά ιποφρή νά δεκωνίτσει. Για νά τόν παιδείη μάλισ τα περιαιότερα, μονάχα γι' αϊτό, άρχισε νά ρίχνη κάτω—κάτω κομμά γελιστή ματιά στη Φλώρα.

— "Η θεατρίνα ξετρελλάθηκε. Άρχισε νά έλλιξη, ό Θεός ξέρει τί. Κι' ένα πρωί, στην πρόβα, πλησίασε για πρώτη φορά τή Λώρη—έι χασε διακόψει λίγα λεπτά νά ξεκουραστούν— και τού μίλησε. Τού μίλησε θοροτά, άνοχητά, βέβαιη πός τόν είχε κατακτήσει, πός ή τόν κορτίνα νά ιποφρή νά δεκωνίτσει. Για νά τόν παιδείη μάλισ τα περιαιότερα, μονάχα γι' αϊτό, άρχισε νά ρίχνη κάτω—κάτω κομμά γελιστή ματιά στη Φλώρα.

— "Η θεατρίνα ξετρελλάθηκε. Άρχισε νά έλλιξη, ό Θεός ξέρει τί. Κι' ένα πρωί, στην πρόβα, πλησίασε για πρώτη φορά τή Λώρη—έι χασε διακόψει λίγα λεπτά νά ξεκουραστούν— και τού μίλησε. Τού μίλησε θοροτά, άνοχητά, βέβαιη πός τόν είχε κατακτήσει, πός ή τόν κορτίνα νά ιποφρή νά δεκωνίτσει. Για νά τόν παιδείη μάλισ τα περιαιότερα, μονάχα γι' αϊτό, άρχισε νά ρίχνη κάτω—κάτω κομμά γελιστή ματιά στη Φλώρα.

— "Μπορώ νά πώ, συνέχισε λυγίζοντας παιχνιδιάρικα τή κορμί της, μπορώ νά πώ πός άν λείπατε οείς, άν έλειπε ή τέχνη σας, δέν θά μπορούσα νά σταθώ καν πάνω στη σσηνή. Ναι, ναι, κ. Λώρη.

— "Μπορώ νά με πιστέψετε. Αϊτή είν' ή άλήθεια κ' είμαι εύτυχής: τού σάς άνοίγω σήμερα τήν καρδιά μου...

— "Ό Λώρης είχε σαστίσει μπρός στον κατακλυσμό αϊτόν τών κω λιμών και τών γλωκόλογων. Άρχισε νά μετακινώνη πούδωσε τόσο άόρρος στη θεατρίνα.

— "Εύτυχώς ξαναόρρισε ή πρόβα και γλίτωσε άπό τής αισθηματικές της γλίτες. Κι' όταν μετά δύο ώρες ή πρόβα τελείωσε, έχασε τή βιολί του στη θήκη κ' έφυγε γρήγορα-γρήγορα.

— "Δέν τράβηξε όμως για τή σπιτι του, άποσ πάντα. Πήρε τή δρομω για τή σπιτι τής κ. Αισαοδή. Ήταν άποφασισμένος νά τή πύ άλη στη Λίξα. Ήθελε νά δη τί έντύπωση θά τής έκαναν όλες αϊτές ή ί ιστορίες. Τι θά τούλεγε; Έξαικολουθούσε νά μισή τή Βρανά θανά σια και νά διαγίη έκδίταση;

— "Η Λίξα ήταν μόνη στο σπιτι.

— "Η μητέρα της είχε πάει λιγάκι άργά στο νεκροταφείο και δέν είχε γυρίσει ακόμα.

— "Μόλις είδε τή Λόρη, ή νέα κατακόρησε και τόν δέχτηκε θερμά κ' έγκάρδια. Πρόσέξε όμως άμέσως τή θλίψη και τή στενοχωρία του και τόν ρώτησε :

— "Μά τί έχετε λοιπόν; Τι σάς συμ βαίνει;

— "Ό Λώρης δίσταξε.

— "Τόν τελευταίο καιρό, ή Λίξα δέν τού είχε πει λέξη για τή Βρανά. Πώς δάχες τήν τσίμη λοιπόν νά τής αναφέρη αϊτό τή δ νομα;

— "Μά ή νέα έπέμενε.

— "Τούτπως με οικειότητα τή χέρι, τόν έ βαλε νά καθήση κοντά της και τού έσάντε :

— "Έμπρός λοιπόν!... Πέστε σέ μένα τί σάς συμβαίνει; Γιατί διστάζετε; Έγώ σάς άνοίγω πάντα τήν καρδιά μου.

— "Ό Λώρης κομψήλασε τή μάτια του.

— "Μήπως... μήπως είσαστε... τραίλιος ή Λίξα, μιά κοκκίνισε και σταμάτησε άέισως.

— "Ήθελε νά πη; «Μήπως είσαστε έρω τευμένος;...» Μά δέν είχε τή δύναμη. Ή φωνή της κόπηκε. Τά τραντάριπλά του άν θισαν για μιά στιγμή σπιά μινουλίε της, φι λωρόφουσαν. Κι' έξαφνα μιά νεκρική γλωμά δα γύρηκε στην όχη της.

— "Έίχε παρεξηγήσει τή στενοχωρία τού Λώρη.

— "Ό νέος μάντεψε τήν ύποψία της, είδε τή γλωμάδα της και τής απάντησε άμέσως, συγχωρημένος βιασά :

— "Όχι, όχι... Δέν είν' αϊτό πού φαντα στήμα, δεκαπεντς Λίξα. Με άδειείτε... Δι στάζω νά σάς μιλήσω, γιατί θά σάς θυμήσω πούτγματα θιβερά.

— "Τι συμβαίνει λοιπόν;

— "Ήθελα νά σάς μιλήσω γι' αϊ κείνον.

— "Η Λίξα κατάλαβε άέισως.

— "Η όχη της συνέφρασε.

— "Τά μάτια της έξασαν τή γλίτα τους και πήσαν μιά έκφορση σσηροψή.

— "Ό άνθροπος αϊτός δέν κ' ένδιαφέρει, ειπε τέλος κ' ή φωνή της έτρομε. "Αν έπιμένετε όμως, άν έινε άνάγκη, έστο, μιλήστε μου, κέρτε Λώρη.

— "Ό Λώρης σκέφτηκε λίγο και τέλος ειπε άποφασιστικά :

— "Ναι, πρέπει νά σάς τή πώ δια. Για τελευταία φορά.

— "Σρούγγιος τόν ιδρώτα πούδωρε τή μέτωπό του κ' άρχισε νά δηγγέσει στη Λίξα δια τή περιστάση τού θεάτρου, στο άποιο έργαζότανε. Τό πρελλό πάθος της Φλώρας: μαζύ του, τή μορφή του Βρανά.

— "Μόλις όσ και κιντήσε τή Λίξα σπιά μάτια. Τι έντύπωση να της άκουν όλες αϊτές ή ιστορίες; Θά γυρούσε νά έκδικησθή τή Βρανά, βάζοντάς τον νά ξετρελλάνη τή θεατρίνα, για νά φέρη σέ τελεία ά τελπίνα τόν άνθρωπο πού θεωρούσε ός φονιά τής Λίνας;

— "Μά ή Λίξα βουκιε άπαράχη.

(Άκολουθεί)

Τήν σταματούσε μπρός στις βιτρίνες και τήν παρακινούσε νά μπη και νά πάρη δ.π. τής γούσταρε...